

Седамдесет заборављених година Тира

Jeff Pippenger

2023-08-12

Седамдесет заборављених година Тира

Svi proroci ukazuju na kraj sveta.

„Сваки од древних пророка говорио је мање за своје време него за наше, тако да је њихово прорицање на снази за нас. ‘А ово се све догодило њима за пример, а написано је за нашу поуку, на које су дошли крајеви света.’ 1. Коринћанима 10:11. ‘Којима се откри да не себи, него нама служажу оним што вам је сада објављено преко оних који вам проповедаше јеванђеље Духом Светим посланим с неба; у што анђели желе завирити.’ 1. Петрова 1:12....”

„Библија је сабрала и за ову последњу генерацију сачувала заједно своја блага. Сви велики догађаји и свечани чиновни старозаветне историје понављали су се и понављају се у цркви у овим последњим данима.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

Све књиге Библије завршавају се у књизи Откривења.

„У Откривењу се све књиге Библије састају и завршавају.“ Дела апостолска, 585.

Последња опоменујућа порука за становнике планете Земље поистовећује се у Откривењу осамнаестом поглављу.

И после овога видех другога анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика силно јаким гласом, говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демона, и обиталиште свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Јер сви народи пили су од вина гнева блуда њезина, и цареви земаљски блудничаше с њом, и трговци земаљски обогатише се од изобиља раскоши њезине. Откривење 18:1–3.

Израз „Вавилон велики“ представља Римокатоличку цркву, а у двадесет трећем поглављу књиге пророка Исаије „Вавилон велики“ је представљен као Тир.

Бреме Тиру. Ридајте, лађе таршишке, јер је опустошен, те нема куће, нема уласка; из земље Хитимске јавља им се. Утихните, становници острва; тебе, коју су испунили трговци сидонски, који прелазе преко мора. И по великим водама семе Сихорово, жетва речна, беше приход њезин; и она беше трговиште народима. Постиди се, Сидоне, јер море проговори, тврђава морска, говорећи: Не мучих се порођајем, нити рађах децу, нити одгајих младиће, нити подизах девојке. Као на глас о Египту, тако ће се тешко мучити на глас о Тиру. Пређите у Тарсис; ридите, становници острва. Је ли то ваш весели град, коме је постање од древних дана? Његове ће га ноге однети далеко да се настани као дошљак. Ко је то наурио против Тира, венчаног града, чији су трговци кнезови, чији су продавци угледници земаљски? Господ над војскама наурио је то, да оскрнави понос сваке славе и да баци у презир све угледнике земаљске. Разлиј се по

својој земљи као река, кћери Тарсиса; нема више снаге. Он пружи руку своју преко мора, потресе царства; Господ даде заповест против трговачкога града, да се разоре тврђаве његове. И рече: Нећеш се више веселити, потлачена девице, кћери Сидонова; устани, пређи у Хитим; ни тамо нећеш имати починка. Гле, земља Халдејаца; тог народа не беше, док је Асир не основа за оне што живе у пустињи; подигоше куле њезине, подигоше дворце њезине; и претвори је у рушевину. Ридајте, лађе таршишке, јер је опустошена тврђава ваша. И догодиће се у тај дан да ће Тир бити заборављен седамдесет година, према данима једнога цара; а после седамдесет година певаће се о Тиру као о блудници. Узми гусле, обилази град, блуднице заборављена; засвирај лепо, певај многе песме, да би те се сетили. И догодиће се после седамдесет година да ће Господ походити Тир, и он ће се вратити на своју плату, и блудничкиће са свим царствима света по лицу земље. А његова трговина и његова плата биће светиња Господу; неће се гомилати нити чувати, јер ће његова трговина бити за оне који пребивају пред Господом, да једу до ситости и да имају трајну одећу. Исаија 23:1–18.

Sestra Vajt пише: „Svi veliki događaji i ozbiljni prizori iz starozavetne istorije bili su, i ponavljaju se, u crkvi u ovim poslednjim danima.”

Исаија двадесет трећа глава разматра пророчке односе Уједињених нација, папства, Сједињених Америчких Држава и ислама. Да би се ове истине препознале, поједини симболи у тој глави морају бити одређени Надахнућем. Када се симболи једном одреде, след догађаја је прилично јасан. Симболи у тој глави које треба одредити јесу:

Бреме, Тир, Блудница, Асирац, земља Халдејаца, куле и дворови, Тарсис, семе Сихора, земља Хитима, Сидон, град трговаца, глас о Египту и глас о Тиру, нарицање, кћи, седамдесет година, дани једнога цара, заборављање и сећање

Реч „бреме“ у првом стиху означава пророчанство о пропасти против царства Тира.

Бреме: Н4853 — од Н5375; бреме; посебно данак, или (апстрактно) ношење терета; фигуративно изрека, претежно осуда, нарочито песма; мисаоно, жеља: – бреме, однети, пророкство, Х они постављају, песма, данак.

Бреме Тира један је од многих одломака у Библији у којима је означен коначни суд над Римокатоличком црквом. „Бреме“, по употреби и по дефиницији, јесте пророчанство, и пре свега пророчанство пропасти. У Исаији има једанаест „бремена“, а осам пута се та реч употребљава да опише терет који се носи на раменима. Оних једанаест пута када је реч „бреме“ представљена као пророчанство пропасти јесу: Исаија 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 и, наравно, двадесет трећа глава, где налазимо бреме Тира. Вреди сабрати сва Исаијина пророчанства пропасти на једно место како би се проценило која се сила представља у последњим данима. Једанаест пророчанстава пропасти тешко је обухватити одједном, стога ћу дати кратко одређење сваког пророчанства пропасти како бих поставио контекст за двадесет трећу главу.

У тринаестом поглављу, пророчанство о пропасти Вавилона односи се на савремени Вавилон на крају света, који је римска блудница, такође приказана у седамнаестом

поглављу књиге Откривења.

И дође један од седам анђела који имаху седам чаша, и проговори са мношвом говорећи ми: Ходи амо; показаћу ти суд над великом блудницом која седи на многим водама; с којом се цареви земаљски блудничаше, и становници земље опишаше се вином блуда њезина. И однесе ме у духу у пустињу; и видех жену где седи на звери скерлетне боје, пуној богохулних имена, која имаше седам глава и десет рогова. А жена беше обучена у порфиру и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером, држећи у руци својој златну чашу, пуну гадости и нечистоте блуда својега; и на челу њезину беше написано име: ТАЈНА, ВАВИЛОН ВЕЛИКИ, МАТИ БЛУДНИЦАМА И ГАДОСТИМА ЗЕМАЉСКИМ. Откривење 17:1–5.

Потребно је да учиним кратку дигресију. Сврха проучавања пророчанства о Тиру јесте, у крајњој линији, да се пророчка историја Сједињених Америчких Држава усклади са историјом Цркве адвентиста седмог дана. Показаћемо да је влада Сједињених Америчких Држава један рог на јагњету сличној звери из тринаесте главе Откривења, а да је протестантизам који је изашао из мрачног доба био други рог. Рог протестантизма постао је милеритски адвентизам у тренутку када су протестанти Сједињених Држава одбацили поруку првог анђела. Када то буде утврђено, показаћемо да историја протестантског рога и историја републиканског рога теку упоредо једна с другом и да поседују упоредне пророчке карактеристике. На крају крајева, они су на истој звери, што представља да су оба рога савремена један другоме. Навешћу један пример ове паралеле између рогова цркве и државе у Сједињеним Државама. Оба на свој начин „заборављају“.

Исаија двадесет трећа глава означава пророчку тачку у којој је папска сила заборављена за седамдесет година, и током тих седамдесет симболичних година људи заборављају папство и зашто се мрачни векови називају мрачним вековима. Мото протестантског рога, када су се одвојили од Католичке цркве, био је: Библија и само Библија. Заборавили су да нас Библија обавештава ко је папство уистину. Заборавили су поруку утврђену у светом документу који им је био поверен и за који су исповедали да су његови најодлучнији браниоци.

„Они који постану збуњени у свом разумевању речи, који не увиде значење антихриста, сигурно ће сами себе ставити на страну антихриста. Сада није време да се прилагођавамо свету. Данило стоји у свом уделу и на свом месту. Пророштва Данила и Јована треба разумети. Она тумаче једно друго. Она дају свету истине које свако треба да разуме. Ова пророштва треба да буду сведочанство у свету. Својим испуњењем у овим последњим данима, она ће сама себе објаснити.” Kress Collection, 105.

Исто тако, републикански рог који представља владу Сједињених Америчких Држава требало је да буде од народа и за народ, али су и грађани Сједињених Америчких Држава заборавили свети документ који им је био поверен. Тај свети документ јесте Устав Сједињених Америчких Држава, а начело владе која је била замишљена да буде за народ било је одвајање цркве од државе. Заборавили су поруку Устава који им је био поверен и чији су били наводни браниоци.

„И нека се запамти да је хвалисање Рима да се он никада не мења. Начела Гргура VII и Иноћентија III још увек су начела Римокатоличке цркве. И када би само имала моћ, она би их примењивала сада с истом снагом као и у прошлим вековима. Протестанти мало знају шта чине када предлажу да прихвате помоћ Рима у делу узвишења недеље. Док су они усредсређени на остварење своје намере, Рим тежи да поново успостави своју моћ, да поврати своју изгубљену превласт. Нека се једном у Сједињеним Државама утврди начело да црква може употребити или контролисати државну власт; да се верски обреди могу наметати световним законима; укратко, да власт цркве и државе треба да господари над савешћу — и тријумф Рима у овој земљи биће осигуран.

„Божја реч је дала упозорење о предстојећој опасности; ако се на то не обрати пажња, протестантски свет ће сазнати какве су заиста намере Рима тек онда када буде прекасно да умакне замци. Она тихо расте у сили. Њене науке врше свој утицај у законодавним дворанама, у црквама и у срцима људи. Она подиже своје узвишене и масивне грађевине, у чијим ће се тајним скровиштима поновити њена ранија прогонства. Кришом и неприметно она учвршћује своје снаге да би унапредила сопствене циљеве када дође време да зада ударац. Све што она жели јесте повољан положај, а то јој се већ даје. Ускоро ћемо видети и осетити каква је намера римског елемента. Ко год буде веровао и био послушан Божјој речи, тиме ће навући на себе прекор и прогонство.“ The Great Controversy, 581.

Ако можете да пронађете било који речник објављен пре 1950. године и потражите „жену обучену у скерлет“ или неку варијанту тог израза из Откривења седамнаесте главе, сваки од тих речника објављених пре 1950. године указује на то да је Римокатоличка црква блудница из Откривења седамнаест. Сједињене Америчке Државе, дворожна звер из земље из Откривења тринаест, заборављају своју прошлост, било да је реч о рогу протестантизма или рогу републиканизма. Обе ове установе настале су из протеста против верске тираније папства и политичке тираније краљева који су је подржавали, или, како Библија каже, краљева који су с њом „чинили блуд“. Пре него што се позабавимо Исаијом двадесет трећом главом, укратко ћемо дати преглед других десет случајева у којима Исаија означава „пророштво пропасти“, јер свих једанаест „бремена“ јесу управо то.

Тринаесто поглавље Исаије јесте бремене Вавилонa у „последњим данима“. Вавилон, иако је у последњим данима под надзором и управом Римокатоличке цркве, састоји се од три силе које воде свет ка Армагедону у шеснаестом поглављу Откривења. У пророчанству тринаестог поглавља о пропасти савременог Вавилонa представљене су три силе: Вавилон, Луцифер и Асирија, који представљају звер (Асирија), аждају (Луцифер) и лажног пророка (Вавилон). Асирија и Вавилон су две пустошеће силе које је Бог употребио да казни древни Израил, и Асирија је дошла прва, одводећи северних десет племена у ропство, а потом је Вавилон одвео јужна два племена Јудина.

Израил је расејана овца; лавови су га отерали: најпре га је прождро цар асирски; а најпосле му је овај Навуходоносор, цар вавилонски, поломио кости. Зато овако вели Господ над војскама, Бог Израилев: Ево, казнићу цара вавилонскога и земљу његову, као што сам казнио цара асирскога. Јеремија 50:17, 18.

Најпре је Асирија одвела северних десет племена Израиљевих у ропство, а потом је Вавилон одвео јужна два племена Јудина у ропство. Оба ова ропства била су испуњење „седам времена“ из Левитске књиге, двадесет шесте главе. „Седам времена“ из Левитске књиге било је прво „временско пророчанство“ које је Вилијам Милер открио, и оно показује да је, када је Асирија заробила северно племе, тиме био означен почетак расејања које је трајало две хиљаде пет стотина и двадесет година. Тај период је почео њиховим одвођењем у ропство 723. године пре Христа и завршио се у „време краја“ 1798. године. Јужна племена Вавилон је одвео 677. године пре Христа, чиме су отпочела „седам времена“ против Јуде, која су се завршила у истој тачки као и пророчанство о 2300 година из Данила 8,14, 22. октобра 1844. године. Асирија и Вавилон испунили су исту сврху кажњавања због побуне Божјег народа, али је казна најпре извршена преко Асирије, а затим преко Вавилона.

У пророчком односу трију сила у тринаестом поглављу Вавилон је лик Асирије, јер је дошао касније, али је извршио исто дело против Божјег народа.

У петнаестом поглављу, бреме против Моава усмерено је против протестантских цркава.

„Овај опис Моава представља цркве које су постале као Моав. Оне нису стајале на свом месту дужности као верни стражари. Нису сарађивале са небеским бићима тако што су употребљавале своју од Бога дату способност да творе вољу Божју, потискујући силе таме и користећи сваку силу коју им је Бог дао да унапреде истину и праведност у нашем свету. Оне имају знање о истини, али нису спроводиле у дело оно што знају.”
Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

Пала протестантска црква јесте црква која је наставила да ходи с Господом када је остатак протестантизма побегао на вест другог анђела. Моав је адвентизам, пали протестантски рог.

Седамнаеста глава односи се на Дамаск, и он је означен као град који ће бити уклоњен. Град је симбол царства, а царство које ће бити уклоњено у „последње дане“ јесте Сједињене Америчке Државе.

Деветнаеста глава је пророчанство о пропасти над Египтом, који представља Уједињене нације и сав свет.

Следећа три пророчанства о пропасти у двадесет првом поглављу усмерена су против страшне пустињске земље на југу, Думе и Арабије. Ова три пророчанства о пропасти поистовећују ислам, у сагласности са три тешкоће из Откривења 8:13.

Proročanstvo propasti u dvadeset drugom poglavlju prikazuje odvajanje laodikijskih adventista od filadelfijskih adventista prilikom nedeljnog zakona.

A potom u tridesetom poglavlju nalazimo breme o zverima juga, što je druga ilustracija pobune laodikijskih adventista. Dovođenje svih Isaijinih bremena zajedno praktično obuhvata svakog proročkog učesnika u „poslednjim danima“. Biram Isaiju dvadeset treću da pokažem da istorija Sjedinjenih Država, kao šestog carstva biblijskog proročanstva, vlada od 1798. godine do zakona o nedelji.

Пошто је „сваки од древних пророка говорио мање за своје време него за наше, тако да је њихово пророковање на снази за нас“, сваки пророчки исказ односи се на догађаје на крају света. Ова истина, заједно са чињеницом да се „све књиге Библије састају и завршавају“ у књизи Откривења, утврђује књигу Откривења као референтну тачку за усклађивање пророчног сведочанства о догађајима на крају света.

У седамнаестом поглављу Откривења видимо велику блудницу која чини блуд са царевима земаљским и њен коначни суд.

И дође један од седам анђела који имаху седам чаша, и проговори са мношвом говорећи ми: Ходи амо; показаћу ти суд над великом блудницом која седи на многим водама, с којом су цареви земаљски чинили блуд, и становници земље опили се вином блуда њезина. Откривење 17:1, 2.

Пророци никада не противрече један другоме.

И духови пророчки покуравају се пророцима. Јер Бог није Бог нереда, него мира, као у свим црквама светих. 1. Коринћанима 14:32, 33.

На крају света „суд над великом блудницом која седи на многим водама“, великом блудницом „с којом су цареви земаљски чинили блуд“, великом блудницом која је „становнике земље“ опила „вином блуда својега“ — Исаија представља као „блудницу“ која је заборављена за „дане једнога цара“, или седамдесет пророчких година. Када се наврши седамдесет година, Тир „стаће блудничити са свим царствима света“. Исаијина блудница јесте Јованова велика блудница. Исаијина блудница и Јованова блудница представљају Римокатоличку цркву, јер је жена у Речи Божјој символ цркве.

Жене, покуравајте се својим мужевима као Господу. Јер је муж глава жени, као што је и Христос глава Цркви; и Он је Спаситељ тела. Дакле, као што се Црква покурава Христу, тако и жене нека се покуравају својим мужевима у свему. Мужеви, љубите своје жене, као што је и Христос заволео Цркву и себе предао за њу; да је освети, очистивши је купањем воденим у речи; да је стави преда се као славну Цркву, која нема мрље, ни боре, нити ишта слично, него да буде света и без мане. Тако су и мужеви дужни да љубе своје жене као своја сопствена тела. Ко љуби своју жену, себе љуби. Јер нико никада није омрзнуо на своје тело, него га храни и негује, као и Господ Цркву. Јер смо удови тела Његова, од тела Његова и од костију Његових. Зато ће човек оставити оца својега и матер, и прилепиће се жени својој, и биће двоје једно тело. Ова је тајна велика; а ја говорим за Христа и за Цркву. Али и ви сваки понаособ да љуби своју жену као самога себе; а жена да се боји мужа својега. Ефесцима 5:22–33.

Апостол Павле указује да је Христова црква пророчки представљена као жена. Стога је жена у пророштву црква, али је Христова црква „света и без мане“. Несвета црква представљена је као несвета жена; тако Исаија указује на блудницу, а Јован на курву. Оне представљају папство као курву, а Божја црква је девица.

Јер ревнујем за вас Божјом ревношћу; јер вас заручих једноме мужу, да вас приведем Христу као чисту девицу. 2. Коринћанима 11:2.

Божја црква није представљена само као девица, него је и верена само за једнога мужа. Тир и Јованова велика блудница чине блуд са царевима земаљским. Католичка црква има односе са више мужева, а не са једним. Данило нас обавештава да су цареви царства.

Ово је сан; а казаћемо пред царем и његово тумачење. Ти си, царе, цар над царевима; јер ти је Бог небески дао царство, силу, моћ и славу. И где год обитавају синови човечији, звери пољске и птице небеске, дао их је у твоју руку, и поставио те господарем над свима њима. Ти си та златна глава. А после тебе настаће друго царство, ниже од твога, па потом треће царство, бронзано, које ће владати по свој земљи. И четврто ће царство бити јако као гвожђе; јер као што гвожђе све ломи и сатире, и као што гвожђе које све ово разбија, тако ће и оно поломити и сатрти. Данило 2:36–40.

У другој глави Књиге пророка Данила, царства библијског пророштва бивају препозната и објашњена. Док Данило објашњава сан Навуходоносору, он обавештава Навуходоносора да је он глава од злата. Глава од злата је цар, али цар представља царство. Римокатоличка црква је велика блудница која чини блуд са свим царевима земаљским на крају седамдесет пророчких година. Цареви су симбол мушкараца, а Тир је нечиста жена. Жена је црква, блудница је несвета црква; мушкарац је цар, а цар је царство. Жена је црква, а цар је држава. Незаконити однос ова два ентитета представља духовни блуд.

Устав Сједињених Америчких Држава јесте божански документ који утврђује неопходност држања ова два ентитета одвојеним. Иако још нисмо завршили са поистовећивањем Тира са Римокатоличком црквом, чини се прикладним да се у овом тренутку позабавимо још једним симболом у Исаји двадесет трећој, који објашњава симболику мушкарца и жене — цркве и државе.

Гле, земља халдејска; тога народа не беше, док га Асирац не утемељи за оне што обитаваху у пустињи; они подигоше куле његове, уздиглоше дворце његове; и он га доведе до пропасти. Исаија 23:13.

У том стиху, Асирац је основао земљу Халдејаца и подигао и „куле” и „дворове”. Асирац је симбол Нимрода, а Халдејци представљају верске вође вавилонских мистеријских религија. „Кула” је симбол цркве. Када је Исус изнео причу о винограду, Сестра Вајт овако коментарише ту причу:

„У причи је домаћин представљао Бога, виноград јеврејски народ, а ограда божански закон који је био њихова заштита. Кула је била симбол храма.“ Чежња векова, 596.

Асирац је утемељио земљу Халдејаца, који подигоше цркву (кулу) и „палату“. „Палата“ представља „цара“, који заузврат представља царство. Царство се такође представља као град.

И рекоше: Хајде да сазидамо себи град и кулу, којој ће врх бити до неба; и да стекнемо себи име, да се не бисмо расејали по свој земљи. 1. Мојсијева 11:4.

„Кула“ и „двор“ које је Асирац основао јесу „град“ и „кула“ које је Неврод сазидао.

И њихова ће мртва тела лежати на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где је и Господ наш био распет. Откривење 11:8.

Надахнуће нас обавештава да „велики град“ у једанаестом поглављу Откривења представља краљевство Француске у раздобљу Француске револуције.

„’Велики град’ на чијим улицама бивају побијени сведоци, и где леже њихова мртва тела, јесте ’духовно’ Египат. Од свих народа приказаних у библијској историји, Египат је најсмелије порицао постојање живог Бога и опирао се Његовим заповестима. Ниједан владар никада се није усудио на отворенију и дрскију побуну против ауторитета Неба него цар Египта. Када му је Мојсије, у име Господње, донео поруку, фараон је гордо одговорио: ’Ко је Јехова да послушам глас Његов и пустим Израиља? Не познајем Јехову, нити ћу пустити Израиља.’ 2. Мојсијева 5:2. Ово је атеизам, и народ представљен Египтом дао би израз сличном порицању права живог Бога и испољио би сличан дух неверовања и пркоса. ’Велики град’ се такође, ’духовно’, пореди са Содомом. Исквареност Содома у преступању Божјег закона нарочито се показивала у распусности. И овај грех је такође требало да буде истакнуто обележје народа који ће испунити одредбе овога Писма.“

„Према речима пророка, дакле, нешто пре 1798. године подигла би се нека сила сатанског порекла и карактера да зарати против Библије. И у земљи у којој би сведочанство Божја два сведока тако било ућуткано, испољили би се безбожништво фараона и развратност Содома.

„Ово пророчанство је добило најтачније и најупечатљивије испуњење у историји Француске. Током Револуције, 1793. године, ‘свет је по први пут чуо скупштину људи, рођених и васпитаних у цивилизацији, који су, присвајајући себи право да управљају једним од најлепших европских народа, подигли свој уједињени глас да порекну најсвечанију истину коју људска душа прима, и једнодушно се одрекну вере у Божанство и обожавања Божанства.’ — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, vol. 1, ch. 17. ‘Француска је једини народ на свету у погледу којег је сачуван веродостојан запис да је, као народ, подигла своју руку у отвореној побуни против Творца свемира. Мноштво хулника, мноштво неверника, било је, и још увек их има, у Енглеској, Немачкој, Шпанији и другде; али Француска стоји издвојена у светској историји као једина држава која је, декретом своје Законодавне скупштине, објавила да Бога нема, и чије је целокупно становништво престонице, као и огромна већина на другим местима, жене исто тако као и мушкарци, играло и певало од радости прихватајући ту објаву.’ — Blackwood’s Magazine, November, 1870.” Велика борба, 269.

„Велики град“ у Откривењу једанаест био је француски народ који је донео „одлуку своје Законодавне скупштине“ којом је објављено да нема Бога. Та одлука била је израз атеизма, представљеног побуном фараона. Велики град је царство, или „нација“ или „држава“. У Откривењу једанаест Француска се састоји од два симбола — Египта и Содома.

Обавештени смо: „То је атеизам, и народ представљен Египтом изговорио би слично порицање права живог Бога и испољио сличан дух неверовања и пркоса. ‘Велики град’ се такође, ‘духовно’, упоређује са Содомом. Поквареност Содом у преступању Божјег закона нарочито се испољила у разузданости.”

Veliki grad ili narod Francuske simbolično je predstavljen jednim narodom (Egipat) i jednim gradom (Sodom). Egipat bi „dao glas“, a govor jednog naroda predstavlja državnu politiku, a ne crkvenu politiku. Egipat je bio država, a Sodom crkva — to je prikaz koji nalazimo u jedanaestom poglavlju Otkrivenja.

„‘Govor’ nacije jeste delovanje njenih zakonodavnih i sudskih vlasti.“ Velika borba, 442.

У једанаестом поглављу Откривења Јован износи догађаје Француске револуције у пророчкој симболици. Сама Револуција пружила је обиље историјских доказа о ваљаности Јованових предсказања у том поглављу. Јован је предсказао, затим је Француска револуција испунила предсказање, а потом — и предсказање и историјско испуњење тог предсказања — означавају и упоредо одражавају догађаје на крају света, када се још једном покварена држава сједињује са поквареном црквом. Наравно, после тог несветог брака следи крвопролиће. Царство Божје је такође велики град.

И однесе ме у духу на велику и високу гору, и показа ми онај велики град, свети Јерусалим, како силази с неба од Бога. Откривење 21:10.

„Долазак женика, који је овде приказан, збива се пре свадбе. Свадба представља Христово примање Његовог царства. Свети Град, Нови Јерусалим, који је престоница и представник царства, назива се ‘невеста, жена Јагњетова’. Анђео рече Јовану: ‘Ходи овамо, показаћу ти невесту, жену Јагњетову.’ ‘И одведе ме у духу’, каже пророк, ‘и показа ми онај велики град, свети Јерусалим, како силази с неба од Бога.’ Откривење 21:9, 10.“ Велика борба, 426.

Невродова побуна представљена је његовом изградњом куле и града, што предображава сједињење цркве и државе на крају света, јер су сви пророци говорили о крају света. Невродова побуна била је и наставак Луциферове побуне, чија је жеља била да преузме власт и над Божјом црквом и над Божјом државом.

Како паде с неба, о Луцифере, сине зоре! како би оборен на земљу, ти који си слабио народе! Јер си говорио у срцу своме: Изићи ћу на небо, подигнућу престо свој изнад звезда Божјих; сешћу и на гору збора, на крајевима севера; изићи ћу изнад висина облачних; бићу као Свевишњи. Исаија 14:12–14.

Док Исаија открива Луциферове тајне срчане жеље да буде „као Вишњи“, он указује на то да Луцифер настоји да седне на две јасно различите столице. Он жели да „узвиси“ свој „престо изнад звезда Божјих“ и да „седне и на гору зборну, на крајевима севера.“

Престо је симбол цареве власти — односно државне власти — а „стране севера“ јесу Божја црква.

Песма и псалам за синове Корејеве. Велик је Господ и достојан сваке хвале у граду Бога нашега, на светој гори Његовој. Дивна узвишеношћу, радост све земље, гора је Сион, на странама северним, град Великога Цара. Бог је познат у дворцима њеним као уточиште. Псалам 48:1–3.

Јерусалим је „град великога Цара“, чиме се означава политички престо Божји, а Јерусалим је такође и „гора светиње његове“, „на странама северним“, чиме се означава религијски престо Божји. Од самога почетка, Сотонина побуна и ратовање приказани су у оквиру његове жеље да влада и над Божјом црквом и над Божјом државом. Потом је Сотона предводио Невродову побуну, а земља коју је он основао Халдејцима представљена је као земља у којој је Неврод саградио и кулу и град — цркву и државу.

Стога, када Исаијина блудница и Јованова велика курва чине блуд са царевима земаљским, пророштво означава да се на крају седамдесет пророчких година успоставља несвети однос између Римокатоличке цркве и царева земаљских.

Исаијина пророчка линија описује суд над блудницом Тиром у двадесет трећем поглављу, а Јован описује тај исти суд симолом жене црвене боје, која је означена као „Вавилон велики“. Трећи сведок о том истом суду над том истом блудницом гласи овако:

„Жена (Вавилон) из Откривења 17 описана је као ‘обучена у порфиру и скерлет, и украшена златом и драгим камењем и бисером, имајући у руци чашу златну, пуну гадости и нечистоте:... и на челу њеном беше написано име, Тајна, Вавилон велики, мати курвама.’ Пророк каже: ‘Видех жену пијану од крви светих и од крви мученика Исусових.’ За Вавилон се даље изјављује да је ‘онај велики град, који царује над царевима земаљским.’ Откривење 17:4–6, 18. Сила која је током толиких векова одржавала деспотску власт над монарсима хришћанства јесте Рим.” Велика борба, 382.

Tir je Rimokatolička crkva u „poslednjim danima“. U to vreme papstvo će izaći i pevati svoje zavodljive pesme carevima zemaljskim, vodeći tako careve u čin bluda, koji je u proročkom smislu sjedinjenje crkve i države.

И догодиће се у тај дан да ће Тир бити заборављен седамдесет година, према данима једнога цара; а после свршетка седамдесет година Тир ће певати као блудница. Исаија 23:15.

Цар је царство у библијском пророчанству, те ће Тир бити заборављен за време док једно пророчко царство влада седамдесет година.

И биће у онај дан да ће Тир бити заборављен седамдесет година, према данима једнога цара; а после седамдесет година Тир ће певати као блудница. Узми харфу, иди по граду, ти блуднице заборављена; засвирај милозвучно, певај многе песме, да би те се опет сетили. И биће после седамдесет година да ће Господ походити Тир, и он ће се вратити својој заради, и блуднициће са свим царствима света по лицу земље. Исаија 23:15–17.

Током дана једнога царства које влада седамдесет пророчких година, Римокатоличка црква биће заборављена. На крају седамдесет година, папска сила ће „слатко певати, многе песме

певати“. У пророчком смислу, „песма“ представља „искуство“.

„На кристалном мору пред престолом, том мору од стакла као помешаном с огњем — толико блиставом славом Божјом — сабрана је дружина која је „добила победу над звери, и над иконом њезином, и над жигом њезиним, и над бројем имена њезина“. Са Јагњетом на гори Сиону, „имајући харфе Божје“, стоје сто четрдесет и четири хиљаде који су откупљени између људи; и чује се, као хука многих вода и као хука силнога грома, „глас гудача који гуде у своје харфе“. И певају „нову песму“ пред престолом, песму коју нико не може научити осим сто четрдесет и четири хиљаде. То је песма Мојсија и Јагњета — песма избављења. Нико осим сто четрдесет и четири хиљаде не може научити ту песму; јер је то песма њиховог искуства — искуства какво ниједна друга дружина никада није имала. „Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође.“ Ови, пошто су узети са земље, између живих, сматрају се „првином Богу и Јагњету“. Откривење 15:2, 3; 14:1-5. „Ово су они што дођоше из невоље велике;“ они су прошли кроз време муке какве не би од кад је народа; поднели су тескобу времена Јаковљеве муке; стајали су без посредника током коначног изливања Божјих судова. Али су избављени, јер су „опрали хаљине своје, и убелили их у крви Јагњетовој“. „И у устима њиховим не нађе се превара: јер су без мане“ пред Богом. „Зато су пред престолом Божјим, и служе му дан и ноћ у храму његову: и онај што седи на престолу настаниће се међу њима.“ Видели су земљу опустошену глађу и помором, сунце које има власт да жеже људе великом жегом, а и сами су поднели страдање, глад и жеђ. Али „неће огладнети више, нити ће ожеднети више; и неће пасти на њих сунце, нити икаква жега. Јер Јагње, које је насред престола, пашће их и водиће их на живе изворе вода: и Бог ће отрти сваку сузу с очију њихових.“ Откривење 7:14-17.“ Велика борба, 648.

„У Његовом храму свако говори о Његовој слави“ (Псалам 29:9), а песма коју ће откупљени певати — песма њиховог искуства — објављиваће славу Божју: „Велика су и чудесна дела Твоја, Господе Боже, Сведржитељу; праведни и истинити су путеви Твоји, Царе векова. Ко се неће бојати Тебе, Господе, и прославити име Твоје? јер си Ти једини свет.“ Откривење 15:3, 4, R.V.“ Education, 308.

На крају седамдесет пророчких година папство ће „узети харфу, обилазити град, блуднице заборављена; лепо ударај, певај много песама, да би те се сетили“. На крају царства које влада седамдесет пророчких година Римокатоличка црква ће подсетити свет на искуство своје прошле историје. У тој историји она је владала као морални ауторитет у односу између ње и краљева Европе. Та историја се с правом препознаје као Мрачни векови, и сва тама која се на било који начин може повезати с историјом у којој је папство владало над краљевима Европе може се приписати самом темељном чину који је произвео сву потоњу таму. Тај чин био је сједињење цркве и државе, сједињење краљева Европе и Католичке цркве. У библијском браку мушкарац треба да влада над женом, али блуд који се догодио у тој историји био је изокренут у односу на прави поредак односа мушкарца и жене.

На крају седамдесет година наступиће велика криза када се приведе крају царство библијског пророчанства које влада светом током временског раздобља у којем је папство пророчки заборављено. Светска криза изазвана сломом тог царства отвориће врата

Католичкој цркви да почне да обавештава свет да, како би прошао кроз тешка времена настала сломом тог царства, свет мора да се потчини моралном ауторитету Римокатоличке цркве, као што је то приказано у историји Мрачног доба.

Када се царство оконча и папство запева песму свога прошлог искуства, искуства које историчари означавају као таму, како би, дакле, та мракна историја уопште могла бити порука коју би папство поделило са царевима земаљским и која би их уверила да с њом учине блуд? У време велике кризе, зашто би искуство прошлих векова, (њена песма) њено искуство пре него што је пророчки била заборављена, пружило логику да цареви земаљски прихвате искуство таме као решење за своју велику кризу?

„Велики број људи, чак и међу онима који на римокатолицизам не гледају с наклоношћу, слабо увиђа опасност од његове моћи и утицаја. Многи тврде да су интелектуална и морална тама која је владала током средњег века погодовали ширењу његових догми, сујеверја и угњетавања, те да већа просвећеност савременог доба, опште ширење знања и све већа слободарност у питањима религије онемогућавају оживљавање нетрпељивости и тираније. Сама помисао да ће такво стање постојати у овом просвећеном веку изазива подсмех. Истина је да велика светлост — интелектуална, морална и верска — обасјава овај нараштај. На отвореним страницама свете Божје Речи, светлост с неба обасјала је свет. Али треба имати на уму да што је већа дарована светлост, то је већа тама оних који је изопачују и одбацују.”

„Молитвено проучавање Библије показало би протестантима прави карактер папства и навело би их да га се гнушају и да га се клоне; али многи су толико мудри у сопственом уображењу да не осећају потребу да понизно траже Бога како би били уведени у истину. Иако се поносе својом просвећеношћу, не познају ни Писма ни силу Божју. Морају имати неко средство да умире своју савест, и траже оно што је најмање духовно и понижавајуће. Оно што желе јесте начин да забораве Бога који ће важити као начин да Га се сећају. Папство је добро прилагођено да одговори потребама свих таквих. Оно је спремно за две класе људи, које обухватају готово цео свет — оне који би да се спасу својим заслугама, и оне који би да се спасу у својим гресима. У томе је тајна његове моћи.“

„Показало се да је време велике умне таме повољно за успех папства. Још ће се показати да је време велике умне светлости подједнако повољно за његов успех. У прошлим вековима, када су људи били без Божје речи и без познања истине, њихове очи биле су повезане, и хиљаде су биле ухваћене у замку, не видећи мрежу разапету пред својим ногама. У овом нараштају има многих чије очи бивају заслепљене блеском људских спекулација, ‘науке лажно назване;’ они не разазнају мрежу и иду право у њу исто тако спремно као да су им очи повезане. Бог је одредио да се човекове умне способности сматрају даром од његовог Творца и да буду употребљене у служби истине и праведности; али када се негују охолост и честољубље, и људи уздижу своје сопствене теорије изнад речи Божје, тада ум може нанети већу штету него незнање. Тако ће лажна наука садашњег доба, која подрива веру у Библију, показати се подједнако успешном у припремању пута за прихватање папства, са његовим привлачним облицима, као што је

ускраћивање знања било успешно у отварању пута за његово уздизање у мрачном средњем веку.“ The Great Controversy, 572.

„Римокатолици признају да је промену суботе извршила њихова црква, и наводе управо ту промену као доказ врховног ауторитета цркве. Они изјављују да протестанти, држећи први дан седмице као суботу, признају њену власт да доноси прописе у божанским стварима. Римска црква није се одрекла свог права на непогрешивост; и када свет и протестантске цркве прихватају лажну суботу коју је она установила, док одбацују суботу Јеховину, они тиме у суштини признају то право. Они се могу позивати на ауторитет за ту промену, али се погрешност њиховог расуђивања лако уочава. Паписта је довољно проницљив да види да протестанти обмањују сами себе, хотимично затварајући очи пред чињеницама у том случају. Како установа недеље стиче све већу наклоност, он се радује, уверен да ће она на крају довести цео протестантски свет под заставу Рима.“

„Промена суботе јесте знак или жиг власти Римске цркве. Они који, разумејући захтеве четврте заповести, изаберу да држе лажну суботу уместо праве, тиме одају почаст оној власти чијом је једино заповешћу она установљена. Жиг звери јесте папска субота, коју је свет прихватио уместо дана који је Бог одредио.

„Али време да се прими жиг звери, како је одређено у пророштву, још није дошло. Време кушања још није дошло. Има истинских хришћана у свакој цркви, не изузимајући ни Римокатоличку цркву. Нико није осуђен док не прими светлост и не увиди обавезу четврте заповести. Али када буде издат указ којим се намеће лажна субота, и када силни поклич трећег анђела буде опоменуо људе против клањања звери и њеном лику, тада ће се јасно повући граница између лажног и истинитог. Тада ће они који и даље остану у преступу примити жиг звери на своја чела или на своје руке.“

„Брзим корацима приближавамо се овом раздобљу. Када се протестантске цркве уједине са световном влашћу да подрже лажну религију, због противљења којој су њихови преци поднели најжешћи прогон, тада ће папска субота бити наметнута здруженим ауторитетом цркве и државе. Наступиће национално отпадништво, које ће се окончати једино националном пропашћу.“ Bible Training School, February 2, 1913.

Сада смо се дотакли пет симбола које настојимо да идентификујемо пре него што се у потпуности позабавимо самим поглављем. Град је царство у библијском пророчанству, а у Исаји двадесет трећој постоје два царства која су тесно повезана, али јасно различита. Прво је „град који крунише“, а друго је „трговачки град“. У последњим данима сила која управља троструким савезом аждаје, звери и лажног пророка јесте папство. То је царство које има круну.

„Како се приближавамо последњој кризи, од животне је важности да међу Господњим оруђима владају склад и јединство. Свет је испуњен буром, ратом и раздором. Ипак, под једном главом — папском влашћу — народи ће се ујединити да се супротставе Богу у личности Његових сведока. Ово јединство учвршћује велики отпадник. Док настоји да уједини своје оруђе у ратовању против истине, он ће радити да подели и расеје њене

заступнике. Љубомора, зло подозрење, злоговарање, он подстиче да произведе неслогу и раздор.“ Testimonies, volume 7, 182.

Царство с круном јесте Тир, што значи „стена“. У овом поглављу Тир представља папство које настоји да подражава Христа, јер је папство антихрист. Реч „анти“ у речи антихрист значи „уместо“. Папство настоји да подражава Христа на сваком нивоу, а име Тир значи стена, јер је папство подражавање „Стене векова“.

Ко је сковао ову намеру против Тира, града који крунише, чији су трговци кнежеви, чији су трговци уважени на земљи? Господ над војскама то је наумио, да оскврни понос сваке славе и да презре све уважене на земљи. Прођи кроз своју земљу као река, кћери Тарсиска: више нема снаге. Он је пружио своју руку преко мора, потресао је царства; Господ је издао заповест против трговачкога града, да разори његове тврђаве. Исаија 23:8–11.

Намеравамо да на основу многих сведока покажемо да „потресање царстава“ извршава Бог, посредством ислама. Ислам је сила која разгневује народе и којом се народи потресају. У овом тренутку утврђујемо да је Господ одредио да презре „све угледнике земаљске“, који су „трговци“ и „препродавци“ чија „утврђења“ треба да буду разрушена. Трговачки град и град који крунише „изазвали су негодовање небеса“, и Господ је наумио да разори њихова „утврђења“, а то представља привреду. Слом привреде наступа пре недељног закона у Сједињеним Државама, јер пре недељног закона грађани Сједињених Држава захтевају да им се врати „божанска наклоност и временски просперитет“. Њихов аргумент је да се Божји судови неће окончати док недеља не буде „строго спровођена“. Неколико библијских сведока сагласно потврђују да се налазимо на прагу страховитог слома у привреди света. Тај слом наступа пре недељног закона, као што се и слом из 1837. године догодио пре 22. октобра 1844. године.

„А тада ће велики варалица уверити људе да они који служе Богу узрокују ова зла. Слој који је изазвао негодовање Неба свалиће све своје невоље на оне чија је послушност Божјим заповестима стални укор преступницима. Биће објављено да људи вређају Бога кршењем недељне суботе; да је овај грех навукао несреће које неће престати док се строго не наметне светковање недеље; и да су они који износе захтеве четврте заповести, рушећи тиме поштовање према недељи, они који узнемиравају народ, спречавајући његово враћање у божанску наклоност и временски напредак. Тако ће се поновити оптужба која је некада била подигнута против Божјег слуге, и то на подједнако добро утемељеним основама: „И догоди се, кад Ахав угледа Илију, да му рече: Јеси ли ти онај што смућује Израиља? А он одговори: Не смућујем ја Израиља, него ти и дом оца твога, јер сте оставили заповести Господње, а ти си пошао за Валима.“ 1. Царевима 18:17, 18. Како се гнев народа буде распаљивао лажним оптужбама, они ће поступати према Божјим посланицима врло слично ономе како је отпали Израилљ поступао према Илији.“ Велика борба, 590.

Илија који се на гори Кармилу супротставља пророцима Валовим и свештеницима гаја представља недељни закон. Порука за цркву била је: „изаберите данас коме ћете служити.“

Када се ова историја понови у време недељног закона, питање је: „који дан ћете изабрати, јер дан који изаберете показује коме служите.“ Пре горе Кармила биле су три и по године тешке суше. Пре недељног закона постоји низ недељних закона, али они нису били „строго спровођени.“ Начело повезано с недељним законом јесте да за националним отпадништвом следи национална пропаст. Пример за то јесте Константин који је 321. године донео недељни закон, а убрзо потом прве четири трубе из осме главе Откривења почеле су да приводе Западни Рим његовом крају до 476. године. Прича о Константину је важна, јер је укључивала поступно уздизање недеље и истовремено поступно ограничавање суботе седмога дана. Та поступна историја достигла је свој закључак када су грађани били приморани да светкују недељу или да буду прогоњени зато што држе суботу. То је уједно и завршетак све интензивнијег недељног законодавства у Сједињеним Државама. Једно начело повезано са спровођењем богослужења недељом гласи: „за националним отпадништвом следи национална пропаст.“ Ово начело значи да све строже спровођење недељних закона производи појачавање Божјих судова, пре самог недељног закона из Откривења 13:11. Сваки пропис донеће одговарајућу пропаст. Судови за које грађани оптужују оне који држе суботу да их изазивају, у стварности су проузроковани све строжим спровођењем недељног законодавства. Укључили смо један одломак из Велике борбе, који сам насловио Напредовање недеље. Препоручио бих вам да то још једном прочитате. То се налази у категорији под називом Дух пророштва.

„Bog je otkrio šta će se zbiti u poslednjim danima, da bi Njegov narod bio pripravljen da opstane nasuprot buri protivljenja i gneva. Oni koji su upozoreni na događaje koji su pred njima ne treba da sede u spokojnom iščekivanju dolazeće oluje, tešeći se mišlju da će Gospod zakloniti svoje verne u dan nevolje. Treba da budemo kao ljudi koji čekaju svoga Gospoda, ne u besposlenom očekivanju, nego u usrdnom radu, sa nepokolebljivom verom. Sada nije vreme da dopustimo da nam umovi budu zaokupljeni stvarima od manjeg značaja. Dok ljudi spavaju, Sotona delatno uređuje prilike tako da narod Gospodnji ne dobije ni milost ni pravdu. Pokret za nedelju sada napreduje u tami. Vođe prikrivaju pravo pitanje, a mnogi koji se pridružuju tom pokretu ni sami ne vide kuda vodi ta skrivena struja. Njegova ispovedanja su blaga i naizgled hrišćanska, ali kada progovori, otkriće duh aždaje. Naša je dužnost da učinimo sve što je u našoj moći da odvratimo zaprečenu opasnost. Treba da nastojimo da razoružamo predrasude tako što ćemo se pred narodom prikazati u pravom svetlu. Treba da im iznesemo stvarno pitanje o kome se radi, stavljajući tako najdelotvorniji protest protiv mera kojima se ograničava sloboda savesti. Treba da istražujemo Pisma i budemo kadri da damo razlog za svoju veru. Prorok kaže: ‘Bezbožnici će raditi bezbožno; i nijedan od bezbožnika neće razumeti; ali će razumni razumeti.’” Svedočanstva, knjiga 5, 452.

Тешко је препознати покрет за доношење недељног закона, јер он напредује у „тами“, а папство „потмуло и неслућено“ „јача своје снаге да би остварило сопствене циљеве“. Чињеница је да је дело доношења недељног закона у тами средишње питање у процесу испитивања сто четрдесет и четири хиљаде. „И нико од безбожних неће разумети“, према Данилу и Сестри Вајт. „Безбожни“ у Данилу јесу Матејеве „луде девојке“, које Сестра Вајт поистовећује са Лаодикијцима. Мудри ће разумети догађаје који се сада збивају, чак и ако

историја око нас изгледа као да противречи Божјој речи. Да ли верујемо Божјој речи или ономе што се дешава око нас? Ипак, унапред смо опоменути да ће крај бити као у Нојеве дане.

„Свет, пун буке и метежа, пун безбожних уживања, спава, спава у телесној сигурности. Људи далеко одлажу долазак Господњи. Они се смеју опоменама. Гордо хвалисање гласи: „Све остаје као што је било од почетка.“ „Сутра ће бити као данас, и још много обилније.“ 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. Још дубље ћемо тонати у љубав према уживањима. Али Христос каже: „Ево, долазим као лопов.“ Revelation 16:15. Управо у време када свет подсмешљиво пита: „Где је обећање Његовог доласка?“ знаци се испуњавају. Док они кличу: „Мир и сигурност“, изненадна пропаст долази. Када је подсмевач, одбацивач истине, постао дрзак; када се уобичајени ток посла у разним гранама стицања новца одвија без обзира на начело; када студент ревносно тражи знање о свему осим о својој Библији, Христос долази као лопов.“

„Све у свету је у врењу. Знаци времена су злокобни. Догађаји који долазе бацају своје сенке унапред. Дух Божји повлачи се са земље, а несрећа за несрећом надлази и на мору и на копну. Има бура, земљотреса, пожара, поплава, убистава сваке врсте. Ко може прочитати будућност? Где је сигурност? Ни у чему што је људско или земаљско нема извесности. Људи се убрзано сврставају под заставу коју су изабрали. Немирно чекају и посматрају покрете својих вођа. Има оних који чекају, посматрају и раде за појављене нашега Господа. Друга група стаје у строј под заповедништвом првог великог отпадника. Мало је оних који свим срцем и свом душом верују да постоји пакао који треба избећи и небо које треба задобити.“

„Križa nam se postepeno prikrada. Sunce sija na nebesima, prelazeći svojim uobičajenim tokom, i nebesa još objavljuju slavu Božju. Ljudi još uvek jedu i piju, sade i grade, žene se i udaju. Trgovci još uvek kupuju i prodaju. Ljudi se guraju jedan protiv drugoga, boreći se za najviše mesto. Ljubitelji zadovoljstava još uvek hrle u pozorišta, na konjske trke, u kockarnice. Vlada najveće uzbuđenje, a ipak se čas probe brzo zatvara, i svaki slučaj samo što nije zauvek odlučan. Sotona vidi da mu je vreme kratko. Pokrenuo je sva svoja oruđa da bi ljudi bili prevareni, zavedeni, zaokupljeni i opčinjeni, sve dok se dan probe ne završi i vrata milosti ne budu zauvek zatvorena.“

„Свечано нам кроз векове допиру опомињуће речи нашега Господа са Маслинске горе: „Пазите на себе да вам срца не отежају од преједања и пијанства и брига овога живота, и да вам тај дан не дође изненада.“ „Стражите, дакле, и молите се свагда, да се удостојите да избегнете све ово што ће се збити, и да станете пред Сина човечијега.““ Чежња векова, 635, 636.

У двадесет трећем поглављу Исаије, Зидон представља Сједињене Америчке Државе, а Тир папство. Тир и Зидон били су древни савремени финикијски градови смештени на обали Средоземног мора. Били су познати по својој поморској трговини, богатству и утицају у древном свету. У овом одломку, Зидон и његови „трговци“ снабдевали су Тарсис. Зидонски трговци трговали су „семеном Сихора“, које је „жетва реке“, и плод је „реке“, и то је „њен приход“, јер је она „тржница народима“. Сви пророци говоре о крају света, па ко је тржница

народима на крају света? То су Сједињене Америчке Државе.

Сихор је река у Египту (вероватно делта Нила) и употребљава се да представи богатство света, јер је Египат свет. „Девствена кћи“ Сидона представља последњи нараштај САД, и она је потлачена услед ванредног стања које прати недељни закон и националну пропаст која одмах затим следи. Те сидонске девице укорене су питањем у вези с Тиром, које гласи: „је ли то ваш весели град“ (царство) у којем су САД уживале? Да ли је „то царство, коме је постање од древних дана“, када је, према том одломку, оно основано од Неврода, одмах после потопа?

Бог је одредио и „наумио“ да казни „Тир, град који крунише“. Казна папства обухвата слом финансијске структуре света, јер је „Господ дао“ „заповест против“ „Сидона“ „трговачког града“ (Сједињених Држава). Његова заповест „да разори тврђаве“, то јест привреду Сједињених Држава, јесте заповест о суботи, јер за националним отпадом следи национална пропаст.

Казна папства почиње економским сломом читавог света као одговором на то што је економија Сједињених Држава уништена. Зидон има „дом“ повезан са својом економијом, те тако представља финансијску структуру која бива разрушена, јер се у њу више не може ући. Нема више улагања нити добити из тог „дома“, јер је разрушен. То разорење наступа у време закона о недељи, иако и пре закона о недељи већ постоје све јачи судови. Када слом наступи, папство, САД са својим кнежевима трговачким и часним трговцима, и лађе Тарсиса, завијаће.

Положај „Таршиша“ у овом одломку повезан је са богатством у старини, а таршишки бродови у Библији представљају првенствени симбол економске снаге.

Јер су цареви бродови ишли у Тарсис са слугама Хурамовим; једном у три године долазили су бродови из Тарсиса, доносећи злато и сребро, слоначу, мајмуне и паунове. И цар Соломон надмаши све цареве земаљске богатством и мудрошћу. 2. Дневника 9:21, 22.

Бродови представљају економску снагу, а Тарсис је водећи економски брод у библијском пророштву. Последњем нараштају Тарсиса, представљеном „кћери“ Тарсисовом, каже се да „прође кроз своју земљу као река“, а оно што затиче јесте да њена земља „више нема снаге“ и да се више не може „веселити“ над царством Тира. Снага коју су тражили била је некадашња економска снага Сидона, али ње више није било, јер је море проговорило „говорећи: не мучим се порођајем, нити рађам деце, нити одгајам младиће, нити подижем девојке“, чиме се тако указује на последњи нараштај мора, то јест на народе света који оплакују уништење светске привреде, и у том тренутку народи света се буде за стварност да су последњи нараштај земаљске историје, и да је прекасно да се припреме за вечни живот.

„Новац ће ускоро врло нагло изгубити на вредности када се стварност вечних призора отвори људским чулима.“ Evangelism, 62.

Постоје два „извештаја“ или поруке које свима у овом одломку наносе бол. Први „извештај“ тиче се Египта, а други „извештај“ је Тир. Извештај о Египту дат је у прошлом времену, јер Исаија каже: „као на глас о Египту“, показујући тиме да је Бог учинио нешто са Египтом пре него што је уништио Сидон (САД). Оно што је Бог учинио Египту, то такође представља „извештај“ о Египту: уништио је Египат у вези с првим путем када је Бог ступио у савез са једним изабраним народом. Та два извештаја су исти „извештај“. Извештај о Египту је почетак, а извештај о Тиру је завршетак. Алфа и Омега је илустровао савез са сто четрдесет и четири хиљаде у последњим данима почетном историјом тог предмета. „Извештај“ о Египту јесте избављење на Црвеном мору, када су фараон и његова војска били уништени, што је праслика коначног избављења Божјег народа, представљеног „извештајем“ који је „бреме Тира“.

Сила која је у Библији представљена као она која уништава тарсиске лађе јесте ислам. Темом ислама бавићемо се касније, те ћемо се њој потпуније посветити у неко доцније време. У овом одломку он је представљен као „Хитим“, древни назив за Кипар, а одломак каже да се уништење Сидона и Тира објављује из „Хитима“. Символ ислама обухвата веома одређен приказ уништења Сједињених Америчких Држава у библијском пророчанству.

Важно је пратити дане и године на које се упућује у књизи пророка Исаије, јер они често одређују пророчко време одломка који следи. Исаија двадесет трећа глава следи након „бремена“ долине виђења у двадесет другој глави, којој претходи двадесет прва глава, која има три „бремена“, а сва три означавају ислам. Пре те главе, у првом стиху двадесете главе, налази се оквир пророчке историје у којем су у наредним главама означена следећа пророчанства о пропасти.

Године када Тартан дође у Азот (када га посла Саргон, цар асирски), и завојева Азот, и узе га. Исаија 20:1.

Реч „Тартан“ може бити лично име, или је, што је највероватније, титула једног војног заповедника. Тартан је дошао у Азот, град у Египту, и заузео га у оном раздобљу историје када су Асирци постепено преузимали власт над светом. Асирија је представљала Вавилон. И Асирија и Вавилон били су царства која су дошла са севера, царства означена као „лавови“ који су „расејали“ Божје овце, и оба примају исту казну. Асирија је била прва, Вавилон последњи.

Израиљ је расејана овца; лавови су га отерали: најпре га је прождрао цар Асирски, а најпосле му је овај Навуходоносор, цар Вавилонски, кости поломио. Зато овако вели Господ над војскама, Бог Израиљев: Ево, походићу цара Вавилонског и земљу његову, као што сам походио цара Асирског. Јеремија 50:17, 18.

Пророчки, обојица су „охоли Асирац“.

„Када је Сенахирим, охоли Асирац, ругао се и хулио на Бога, и претио Израелу уништењем, ‘догодило се те ноћи да изађе анђео Господњи и поби у логору Асираца сто осамдесет и пет хиљада.’ Бежу ‘истребљени сви храбри јунаци, и вође и заповедници’ из војске Сенахиримове. ‘Тако се вратио посрамљена лица у своју земљу.’ [2. Царевима

19:35; 2. Дневника 32:21.]“ Велика борба, 512.

Година у коју „Тартан дође у Азот“ и „освоји га“ представља постепено покоривање света од стране папске силе, као што је приказано у последњих шест стихова једанаесте главе Данила. Историја кризе закона о недељи, која је „последњи дани“ истражног суда и која води непосредно у извршни суд (седам последњих зала), јесте историјско окружење представљено „годином“ у коју је Тартан дошао у Азот. Пошто је контекст те историје постављен, Исаија затим износи три пророчанства о пропасти која се односе на ислам, једно које се односи на лаодикијски адвентизам, а потом и бреме о Тиру. Двадесет четврта глава је један од класичних примера седам последњих зала, након чега следи двадесет пета глава, која представља коначно избављење Божјег народа, где налазимо Божји народ како изражава једну од најпознатијих изјава током великог времена невоље.

И рећи ће се у тај дан: Гле, ово је Бог наш; Њега смо чекали, и Он ће нас спасти; ово је Господ; Њега смо чекали; радоваћемо се и веселићемо се у спасењу Његовом. Исаија 25:9.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу мудре девојке које су чекале да њихов Господ дође на свадбу, иако је оклевао, у складу са причом о десет девојака. Они нису Лаодикејци, него Филадельфијци. До ове тачке, овај чланак је постављао контекст.

Године 1798, Наполеон је заробио папу, наневши пророчку смртоносну рану која је исцељена на крају света према Откривењу тринаест. У том тренутку Сједињене Државе заузеле су своје место као шесто царство библијског пророчанства према Данилу два, седам, осам и једанаест и Откривењу дванаест, тринаест, шеснаест, седамнаест и осамнаест. Од тог тренутка и републикански рог Сједињених Држава и протестантски рог (адвентизам) заборавили су ко је папство. Година 1798. је прва година у којој су народи остатка света признали Сједињене Државе као суверену нацију, а то је такође и година када је у историју стигла порука првог анђела.

„Мото“ једног протестанта у то време било је: „Библија и само Библија.“ Протестанти се поистовећују као браниоци једино Библије, а када је адвентизам преузео њихов плашт при доласку другог анђела, прихватио је то „мото“, те је потом био означен као „народ књиге“. Кроз службу Вилијама Милера био им је дат скуп правила који би, ако се исправно употреби, отворио Библију умовима свих који желе да чују. Милерова правила пророчног тумачења јесу оно за шта надахнуће каже да морамо проучавати ако желимо да објавимо поруку трећег анђела.

„Христос је рекао: ‘Ако ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе, и узме крст свој, и иде за мном.’ Опет је рекао: ‘Ја сам светлост свету; ко иде за мном неће ходити у тами.’ Светлост истине излази као запаљена светиљка, и они који љубе светлост неће ходити у тами. Они ће проучавати Писма, да би са сигурношћу знали да слушају глас истинитог Пастира, а не глас туђина.“

„Они који су ангажовани у објављивању поруке трећег анђела истражују Свето писмо по истом плану који је усвојио отац Милер. У малој књизи под насловом Погледи на

пророчанства и пророчку хронологију, отац Милер даје следећа једноставна, али разумна и важна правила за проучавање Библије и њено тумачење:“

„1. Свака реч мора имати своје право место и значај у односу на предмет изложен у Библији; 2. Целокупно Писмо је неопходно и може се разумети марљивом применом и проучавањем; 3. Ништа што је откривено у Писму не може нити ће бити сакривено од оних који ишту с вером, не сумњајући; 4. Да би се разумела наука, саберите сва места Писма о предмету који желите да упознате, затим допустите да свака реч има свој прави утицај; и ако можете обликовати своје гледиште без противречности, не можете бити у заблуди; 5. Писмо мора бити сопствени тумач, јер је само себи правило. Ако зависим од учитеља да ми га тумачи, а он нагађа његово значење, или жели да оно буде такво због свога секташког вероисповедања, или да би га сматрали мудрим, тада су његово нагађање, жеља, вероисповедање или мудрост моје правило, а не Библија.“

„Горе наведено представља део ових правила; и у нашем проучавању Библије сви ћемо добро учинити ако обратимо пажњу на изложена начела.“

„Истинска вера заснива се на Светом писму; али сатона се служи тако многим средствима да изопачи Писмо и уведе заблуду, да је потребан велики опрез ако неко жели да сазна шта оно заиста учи. Једна од великих обмана овога времена јесте да се много пребива у осећањима и да се полаже право на поштење, док се занемарују јасне изјаве речи Божје зато што се та реч не слаже са осећањима. Многи немају другог темеља за своју веру осим емоција. Њихова се религија састоји у узбуђењу; када оно престане, и њихова вера нестаје. Осећање може бити плева, али реч Божја је пшеница. И ‘шта’, каже пророк, ‘има плева с пшеницом?’”

„Нико неће бити осуђен зато што није послушао светлост и знање које никада није имао и које није могао стећи. Али многи одбијају да се покоре истини која им се износи преко Христових посланика, јер желе да се саобразе мерилу овога света; и истина која је допрла до њиховог разумевања, светлост која је засјала у души, осудиће их на Суду. У овим последњим данима имамо нагомилану светлост која је сијала кроз све векове, и сходно томе бићемо сматрани одговорнима. Пут светости није у равни са светом; то је пут уздигнут. Ако ходимо тим путем, ако трчимо путем Господњих заповести, наћи ћемо да је ‘стаза праведничка као светлост видело, која све више светли до потпуног дана.’” Review and Herald, November 25, 1884.

Можете детаљније читати о правилима Вилијама Милера у чланку под насловом „William Miller“ у оквиру категорије „Prophetic Keys“.

У „нашем проучавању Библије сви ћемо добро учинити ако послушамо начела изложена“ у правилима пророчног тумачења „оца Милера“. Рогу протестантизма био је дат свети спис који називамо Библијом, а такође му је била поверена одговорност да брани и унапређује начела садржана у њему, и протестантском рогу је такође био дат скуп правила да правилно раздељује значење и намеру светих списа.

Рогу републиканизма дат је свети документ који називамо Уставом, а такође му је поверена и одговорност да брани и унапређује начела садржана у њему. Републиканском рогу такође је дат скуп правила како би исправно разлагао значење и намеру светих докумената. Правила дата за исправно тумачење Устава јесу Повеља о правима, и она у првим одредбама Повеље о правима утврђује најважнију сврху Устава. Први амандман наведен у Повељи о правима јесте слобода вероисповести, изражавања, говора и штампе.

„Конгрес неће донети ниједан закон који се односи на установљење религије, нити којим се забрањује њено слободно исповедање; нити којим се ограничава слобода говора, или штампе; нити право народа да се мирно окупља и да подноси Влади молбе за исправљање неправди.“ Устав Сједињених Америчких Држава, амандман I

Закон о недељи представља отворени напад на прво начело Устава, које гарантује слободу вероисповести, а које се укида законом о недељи, чиме се означава крај Устава, крај Сједињених Америчких Држава као шестог царства библијског пророчанства и почетак прогона против оних који тада објављују поруку трећег анђела силним покличем. Они који објављују силни поклич трећег анђела и протестују против рушења Првог амандмана и Устава бивају прогањани од оних који је требало да подржавају и примењују света правила, која штите свети документ који су били постављени да бране. Ово је илустрација разумевања и примене паралелних историја два рога јагњету сличне звери из земље. Очеви оснивачи Устава представљају паралелу Оцу Милеру. Израз Отац, употребљен за Милера, користи се да означи вођу, а не папистичког свештеника. Библија забрањује да се људи називају оцем када тврде да су духовни вођи. Милерити су названи по свом оцу, као што је то често случај. Пропустити ову разлику значи пропустити део онога што значи Илијина порука, када обраћа срца отаца ка деци и срца деце ка оцима.

Сједињене Државе у Исаији двадесет и трећој глави јесу шесто царство библијског пророштва, и тако остају све док не оборе свој Устав при недељном закону који се убрзано приближава. Шесто царство влада седамдесет пророчких година, што су дани једнога цара. Царство (цар је царство) које је владало седамдесет година било је Вавилон. Током тих седамдесет година рог државе била је влада Вавилона, а рог цркве били су Халдејци. Данило, Седрах, Мисах и Авденаго представљају сто четрдесет и четири хиљаде. Оба рога и Божји народ представљени су у Даниловом сведочанству. Седамдесет година ропства у Вавилону биле су дани једнога цара, којима се Исаија служи да означи да је пророчка историја Сједињених Држава и историја адвентизма од 1798. до недељног закона.

Утврђивање да линија пророчке историје за оба рога Сједињених Држава допушта да размотримо завршетак и почетак, са сведоцима два рога да бисмо утврдили карактеристику другог рога. Уосталом, сви рогови били су исти. У Данилу су постојали рогови, неки сломљени, са роговима који су израсли из сломљенога рога. Неки рогови у Данилу нису били исте величине један као други, подижући се касније од другог. Није тако са два рога Сједињених Држава. Та два рога иду упоредо кроз исту историју и производе исте међаше, премда се међусобно разликују у погледу своје сврхе. Унутар те историје постоје и ограде које је такође важно разумети.

На почетку адвентизма дошло је до промене из пророчке историје представљене црквом у Филадельфији ка цркви у Лаодикији. Стога, на крају мора доћи до промене из пророчке историје Лаодикије. Откривење Исуса Христа обухвата светлост овог разумевања, и то је део онога што се у ово време отпечаћује.

I „posle sedamdeset godina“ papa će „pevati“, a „zaboravljena“ „bludnica“ biće upamćena. Ona se „spominje“ pri nedeljnom zakonu, gde je pitanje između obožavanja sunca ili obožavanja dana za koji je Božji zakon uputio čovečanstvo da ga se „seća“.

У овом чланку утврдили смо да историја седамдесетогодишње владавине Вавилонa представља праслику историје Сједињених Држава од 1798. године до закона о недељи. У претходном чланку, а често и у Хавакуковим Таблицама, показујемо да ропство у Египту и избављење из Египта такође представљају праслику историје Сједињених Држава и Божјег народа. Те четири историје — Вавилонa, Египта, адвентизма и Сједињених Држава — нису једине линије које се могу довести на ове линије, али када на те четири линије применимо правило првог помињања — то је заиста задивљујуће. Овај чланак ћу закључити једним једноставним и делимичним приказом онога што желим да кажем, и онога што намеравам да наставим када се касније будемо даље бавили историјом Исаије двадесет треће.

Историја Вавилонa има обраћеног цара на почетку и безбожног цара на крају. Није важно да ли би то био Бајден или Трамп, јер књига пророка Данила учи да је Бог тај који поставља владаре и збацује их. Оно што се са сигурношћу може рећи о било ком демократском или републиканском вођи у време недељног закона јесте да је он безбожан вођа. Навуходоносор је био Вавилон; био је тиранин Вавилонa, спреман да тројицу добрих људи баци у огањ. Али се на крају обратио Богу Даниловом. Са последњим вођом, Валтазаром, није тако. Он је био безбожан цар. Сједињене Државе у пророштву почињу као јагње, симбол Христа и Његове жртве за човечанство. На крају ће Сједињене Државе проговорити као аждаја. Промена од Христа ка Сатани у овој линији историје представљена је разликом између Навуходоносора и Валтазара.

„Валтасару су биле пружене многе прилике да упозна и твори вољу Божју. Видео је свога деда Навуходоносора како је прогнан из друштва људи. Видео је како му је Онај који му га је дао одузео ум којим се охоли владар поносио. Видео је цара како је истеран из свога царства и учињен сапутником пољских звери. Али Валтасарова љубав према уживањима и самопрослављању избрисала је поуке које никада није смео да заборави; и починио је грехе сличне онима који су навукли знамените судове на Навуходоносора. Протраћио је прилике које су му милостиво биле дате, занемарујући да искористи могућности које су му биле на дохват руке да би се упознао с истином. ‘Шта ми треба чинити да се спасем?’ било је питање поред којег је велики, али неразумни цар равнодушно прошао.“ Bible Echo, April 25, 1898.

Запазите да је зли Валтазар био безумни цар. Он је поднео исту пресуду као и његов отац Навуходоносор, јер су обе пресуде биле представљене као „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Навуходоносор је био у пољима, живећи као звер, две хиљаде пет стотина и двадесет дана, што је седам библијских година, а пресуда његовом сину Валтасару, која је

била написана на зиду, такође представља две хиљаде пет стотина и двадесет. Разлика је била у томе што је пресуда над Навуходоносором обратила њега и учинила га мудрим царем, док је Валтазарева пресуда била над безумним царем.

„Последњем владару Вавилона, као у праслици и његовом првом владару, дошла је пресуда божанског Стражара: ‘О царе,... теби се говори: царство је отишло од тебе.’ Данило 4:31.“ Пророци и цареви, 533.

Рукопис на зиду за последњег председника јесте Први амандман, који препознаје „зид“ раздвајања цркве и државе, што последњи луди цар не разуме. „Седам времена“ из Левитске двадесет шест представља „расејање народа“ које цар севера извршава у време недељног закона. То расејање јесте национална пропаст која следи за недељним законом. Шести народ заборавио је поуке својих отаца оснивача, који су саставили Устав да би пружили заштиту не само од покварене цркве, него и од тираничних европских царева с којима је покварена жена блудничила. Оци оснивачи представљају оне који су одбацили папство и цареве Европе, јер су из сопственог искуства, након што су изашли из расејања од хиљаду двеста шездесет година папске таме, знали да заштита од такве врсте тираније мора бити средиште њиховог новог Устава. Били су мудри оци, били су као јагње, али не тако и последњи отац, јер ће говорити као аждаја. Оци су изашли из расејања, а син се враћа у расејање. Тиранин је у оба случаја прво папство и последње папство.

Симбол суда над Навуходоносором, првим царем, и над последњим царем Валтазаром, био је „седам времена“ расејања из Левитске двадесет шесте. Навуходоносор га је проживео, а Валтазару је оно било исписано на зиду као његов епитаф управо оне ноћи када је умро. Симбол републиканског рога на почетку био је његово избављење из ропства цара севера, а симбол републиканског рога на његовом свршетку јесте ропство изазвано од цара севера. Недјељни закон је „управо она ноћ“ у којој он умире као шесто царство библијског пророчанства. У све четири илустрације — Валтазар, Навуходоносор, и почетак и свршетак републиканског рога — двадесет пет двадесет из Левитске двадесет шесте јесте симбол представљен на почетку и на свршетку. То представља потпис Алфе и Омеге.

Прво „временско пророчанство“ које је Вилијам Милер открио било је двадесет петсто двадесет из Левитске двадесет шест. То је био први камен у темељу који је Исус положио кроз Милерово дело. То је такође била прва темељна истина коју је адвентизам одбацио 1863. године. Када су сви Милерови каменови истине били положени у темељ, те истине су биле представљене на две Авакумове плоче, које су пионирске карте из 1843. и 1850. године. Те две плоче представљају заветни однос између Бога и Његовог именованог народа, као што су две плоче Десет заповести представљале завет са древним Израелом.

На крају лаодикејског адвентизма, када буде избљуван из уста Господњих при доношењу недељног закона, рукопис на зиду јесу она два света пионирска пророчка графикана. Графיקони које они нису у стању да прочитају, јер су одбили да приме корист од поруке упозорења на самом почетку своје историје....

Финансијска криза из 1837. године у Сједињеним Државама била је сложен догађај изазван сплетом економских чинилаца, политика и шпекулативних активности.

Шпекулативни балон: У годинама које су претходиле 1837, дошло је до шпекулативног бума у земљишту и инвестицијама, делимично подстакнутог ширењем земље ка западу. Шпекулација земљиштем, нарочито на западној граници, довела је до надуваних цена земље и прекомерног задуживања.

Лак кредит и шпекулативно кредитирање: банке и финансијске установе одобравале су велике износе кредита и зајмова, често без одговарајућег обезбеђења. Овај лак приступ кредиту допринео је шпекулативној помами и повећао ризике од финансијске нестабилности.

Прекомерно ширење банака: Банке су нагло шириле своје пословање, често издајући више папирног новца (новчаница) него што су имале врсте (злата и сребра) да га покрију. Ова пракса, позната као „wildcat banking“, довела је до прекомерног обиља нерегулисаних и непоузданих валута у оптицају.

Џексонове економске политике: Политике председника Ендруа Џексона одиграле су улогу у погоршавању кризе. Године 1836. издао је Specie Circular, којим је било прописано да се јавна земљишта морају куповати тврдим новцем (златом и сребром), а не папирним новцем. То је довело до нагле навале на замену новчаница за ковани новац, што је изазвало финансијске тешкоће и пропаст банака.

Међународни чиниоци: Криза у Сједињеним Државама била је такође под утицајем међународних економских прилика. Пад британске привреде, главног трговинског партнера Сједињених Држава, довео је до смањења потражње за америчком робом и извозом. То је, заузврат, утицало на америчка предузећа и допринело привредној невољи.

Паника и навале на банке: У мају 1837. године, низ финансијских потреса, укључујући пропасти банака и сужавање кредита, довео је до панике међу улагачима и депонентима. Та паника је покренула талас навала на банке и тешко сужавање кредита.

Смањење новчане масе: Како су банке пропадале, а кредитирање се пооштрало, укупна новчана маса у привреди знатно се смањила. Ово смањење новчане масе погоршало је економске тешкоће и продубило рецесију. Спој ових чинилаца довео је до тешког економског пада, обележеног пропадањем банака, незапослености, смањеном потрошњом и општом економском депресијом.

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његово поучавање у нашој прошлој историји.“ Life Sketches, 196.